

päval, noh siis ta olli värsitud ja uitas omma seltsimeestega ühheli trahterist teise, kus nemmad siis pole öni ölle ja wina jures istusid, ehl mängisid. Sai ta wahhest ramatu loftu, kus sees warmemad tedda nomisid, siis piddas ta kill la nöou, emast parrandada, agga jubba mööme päwa pärast olli ta fölk head etterötmitist unustanud, ja ellas jäalle omma wanna pahha wissi järel.

Peetri esimene ramat tulli just Pühhapäval louna ajal temma lätte, mil ta omma prudiga lubbanud tagtšima miinna. Ni koua fui tüdrul veel omma tööd lõppetas istus Willem mahha ja sirjutas wennale järrestullewa vastuse sirja:

Mo armas wend!

Ma arwan peaegu, et ja olled siig waggals ja püh-hols jänud; ni wäggew jo wagga on so ramat, et ma kui sedda liggesin, ennast arwasin lirrikus ollewad ja jutlust kuuluvad. Sinna olled hea pois ja uesud hea süddamega fölk, mis sulle rägitasse. Sa tahhad omima nore ca pölvtes jo nagu wanna ellataat ellada. Minna mõtlen ülena teist wissi. Ni koua, kui veel innimesel alles ellu-kirvade käes on, efs ta siis veel wöi waggals sada ja Jummalas passuda. Sepärast on minnu püüdmine: rõõmaste ellada ja tagga järel önjaste surra. Sinna, wend, peafsid näggema luidas meie murreta sün ellame ja fölk riugusid mötted, mis sinu peas on, ölle ja wina klasi siisse ärraupputame. Olle möisil, Peter, parranda meest ja jäätta omma innimesihud waggad mötted mahha, ja otst omimale nisamme lähma pruti fui mul on — siis ja ellad nönda, luidas öige möisilis mees omumas nores pölvtes peab ellama. Agga ennam pöölle mul aega sulle sirjutada, fesi mo Karolina jubba lütub mind. Jummalaga armas wend, ja ärra olle rummal, waid möisil.

So wend

Willem.

Miiud ta läks omma tüdrufuga liinast välja ühte trahteri, kus teisteega omma mennu ja sueti piddasid. Kaua aega ollid fölk wägga rõõmsad, siis hallasid kaks riidlema, teised tussid appi, ja pea lendasid ölle klasi, tolid ja muud asjad ühhe toa nurgast teise ja joobnud mehhed pelsid üks teist werrijeks. Willem ei olnud mitte wiimne jes ammetis, waid siis esimene halloja, kes hope andis föigile les liggi tussid. Wandunised, oigamised, laste nutmine selle wahhel — se fölk olli weider kuusda. Wimaks tussid politsei soldatid ja wissid föiki, ledda lätte saivad vangi. Willem pistis veel õigel ajal joolju, ja ei teadnud ennam muud nöun, fui wöttis teisel hommikul jäalle reisilotti selga, ja läks eddas Strasburgi liinna. Pärast läks ta ka Parisi liinna, kuhu ta mönda aastat jäi.

Selle aja sees olli Peter sün ja seal mitmes liinias ellanud, Stockholmis ja Kopenhagnas mönda kuud tööd teinud, ja pöras wimaks Wini liinasi taggasid omma soju, kus ta kue aasta pärast jäalle wannemate ette astus, ja kus ta ka jubba Willemi ees leidis, kes paar päwa enne tedda olli tulnud, sepärast, et wanna issa tervis wägga wäfels olli läinud.

Se olli üks armas loffu-jamine ni pitka aja pärast, ja wanna isjagi haflas rõõmu pärast ueste toibuma. Agga miiud läks ta peagi awwasiluks, kui furi wahhe wendade wahhel olli. Peter tulli alwas, agga terves ning puhtas rides tagasisi, Willem olli peneste ja nut modi mõda rides. Peter rälis arva ja püsijt emeest ja feni, mis ta oslos ning teadis; Willem liitles surist asjust, ja lubbas mönnesugust walmistada ja tehha; ei middagi olnud isfamaal ennam ta mele järel; ommad naabrid nimmetas ta lollits ning rummalaks, kes 50 aastat tarluse, möistuse ja tõ polest targemast innimeestest tagagoji jänud. Agga Peetri tarlus, ellu viis ja fölk ollemine je mõedus ommeti Willemi süddame